

LBRIS

We know
books

Corector: Carmen-Cătălina Iurașcu

DTP: Simona Rădulescu

Regretting You, Colleen Hoover

Text copyright © 2019 by Colleen Hoover

© All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.

© 2025 Editura Epica.

ISBN: 978-630-6711-10-9

București, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOOVER, COLLEEN

Dintotdeauna tu : roman / Colleen Hoover ; trad. din lb.
engleză de Ioana Socolescu. - București : Epica, 2025

ISBN 978-630-6711-10-9

I. Socolescu, Ioana (trad.)

821.111

**COLLEEN
HOOVER**

DINTOTDEAUNA TU

Roman

Traducere din limba engleză și note de
IOANA SOCOLESCU

EpicLove

CAPITOLUL UNU

Morgan

Oare oamenii sunt singurele ființe care se simt pustii pe dinăuntru?

Cu toate că trupul meu e alcătuit la fel ca toate celelalte corpuri omenști — din oase, mușchi, sânge și organe —, nu pricep de ce uneori pieptul mi-e gol, ca și cum, dacă cineva și-ar lipi gura de a mea și ar striga, țipătul ar reverbera în mine.

Am starea asta de câteva săptămâni. Speram să treacă de la sine. Încep să îmi fac griji. Nu știu de unde vine senzația de gol interior. De doi ani, am un iubit minunat. Lăsând deoparte momentele de imaturitate adolescentină ale lui Chris (în mare parte, provocate de alcool), nu mi-aș putea dori un iubit mai bun. E amuzant, arată bine, își iubește mama, are țeluri în viață. Nu cred că mă simt așa din cauza lui.

Jenny, sora mea mai mică, e prietena mea cea mai bună. Sunt sigură că nici ea nu e de vină pentru ceea ce simt. Deși suntem foarte diferite, ea e principala mea sursă de fericire. Are o fire deschisă, e spontană, gălăgioasă și aș da orice să am un răs ca al ei. Eu sunt mai retrasă decât ea și, de cele mai multe ori, răsul meu e forțat.

Adesea, spunem în glumă că avem firi atât de diferite, încât, dacă nu am fi surori, nu ne-am suporta. Jenny m-ar considera plicticoasă, iar pe mine m-ar enerva prezența ei, dar, fiindcă suntem surori și ne-am născut la distanță de numai un an, diferențele dintre noi nu ne deranjează. Sigur, avem și neînțelegeri, dar, de fiecare dată când ne certăm, avem grijă să ne împăcăm repede. De la o vreme, ne certăm tot mai puțin și suntem foarte apropiate. Mai ales acum, când Jenny și Jonah — cel mai bun prieten al lui Chris — formează un cuplu. De luna trecută, când Chris și Jonah au absolvit liceul, noi patru am petrecut aproape tot timpul împreună.

E posibil ca mama să fie cauza proastei mele dispoziții, dar nu ar avea noimă. Pentru mine, faptul că mama e absentă nu mai este de mult o noutate. M-am obișnuit cu situația, așa că în ultimul timp am început să accept tot mai mult gândul că eu și Jenny nu am prea avut noroc în privința părinților noștri. Încă de la moartea tatei, acum cinci ani, mama a dispărut din viața noastră. Pe atunci, mă cam irita faptul că trebuia să am grijă de Jenny. Cu cât mă maturizez mai mult, cu atât mă deranjează mai puțin că nu avem o mamă care își bagă nasul în treburile noastre, care impune o oră de ajuns acasă sau... căreia îi pasă de propriii copii. Ca să fiu sinceră, e

chiar ca lumea să ai șaptesprezece ani și să te bucuri de atâta libertate. Alte fete de vârsta mea doar visează la treaba asta.

Nu s-a întâmplat nimic recent în viața mea care ar putea explica golul interior profund pe care îl simt. *Sau poate că s-a întâmplat ceva, dar mi-e frică să recunosc și să accept.*

— Ghici ce! îmi spune Jenny.

Stă pe scaunul din dreapta șoferului. Jonah e la volan, eu și Chris suntem pe bancheta din spate.

În scurtul meu răgaz de reflecție, am privit pe geam. Dau gândurile deoparte și mă uit la ea. S-a răsucit spre noi, iar privirea ei însuflețită se mută când la Chris, când la mine. Arată foarte drăguț în seara asta. I-am împrumutat una dintre rochiile mele lungi. Sora mea nu a exagerat deloc cu machiajul. Diferența dintre Jenny cea de cincisprezece ani și Jenny la șaisprezece e uimitoare.

— Hank a zis că ne poate face rost de marfă în seara asta, adaugă ea.

Chris și Jenny bat cuba. Eu mă uit iar pe geam. Nu îmi convine că surorii mele îi place să se drogheze. Și eu m-am drogat de câteva ori; e una dintre consecințele faptului că avem o mamă nepăsătoare. Jenny are doar șaisprezece ani și, de fiecare dată când mergem la o petrecere, profită de ocazie ca să se drogheze cu te miri ce găsește pe acolo. Pentru că dintotdeauna m-am simțit responsabilă pentru Jenny — din moment ce sunt sora mai mare —, iar mama habar nu are de noi, am ales să *nu* mă droghez la petreceri.

Câteodată am senzația că trebuie să îl dădăcesc și pe Chris. Singura persoană din mașina asta pe care nu e nevoie să o temperez este Jonah, dar nu fiindcă nu bea alcool sau nu

se droghează, ci pur și simplu pentru că își menține un anumit nivel de maturitate, indiferent de substanțele „euforizante” pe care le consumă. Jonah este unul dintre cei mai cu capul pe umeri oameni pe care îi cunosc. E liniștit când e beat, când se droghează, când e fericit. Iar când se înfurie, e și mai tăcut.

El și Chris sunt prieteni încă din copilărie. Parcă ar fi Jenny și cu mine, în variantă masculină, dar invers. Chris și Jenny sunt sufletul petrecerii, în vreme ce eu și Jonah suntem cei care îi susțin din umbră.

Mie îmi convine. Prefer să mă fac una cu pereții și să privesc lumea decât să mă cocoț pe o masă, în mijlocul unei încăperi, iar ceilalți să se uite la mine.

— Cât de departe e locul ăsta? întreabă Jonah.

— Mai sunt vreo șapte kilometri, îi răspunde Chris. Nu-i departe.

— N-o fi departe de unde suntem acum, dar e departe de casele noastre. Cine o să ne ducă acasă la noapte? se interesează Jonah.

— Nu eu! exclamă la unison Jenny și Chris.

Jonah mă privește în oglinda retrovizoare. Ne uităm unul la celălalt pentru o clipă, apoi dăm amândoi din cap. Fără să schimbăm vreo vorbă, stabilim că în seara asta noi doi vom rămâne treji.

Habar nu am cum de reușim să ne înțelegem fără cuvinte. Poate se explică prin faptul că semănăm atât de mult, încât mințile noastre s-au sincronizat. Jenny și Chris nu bagă de seamă schimbul nostru de priviri. Ei doi nu au nevoie să

comunica în tăcere cu nimeni. Indiferent ce au de zis, se exprimă liber, chiar dacă de multe ori ar trebui să tacă.

Chris mă ia de mână ca să îmi atragă atenția. Când mă răsucesc spre el, mă sărută și îmi șoptește:

— Ești frumoasă în seara asta.

Îi zâmbesc.

— Mulțumesc! Nici tu nu arăți rău.

— Vrei să rămâi la mine acasă peste noapte?

Stau pe gânduri pentru o secundă. Jenny se răsucesc brusc în scaun și răspunde în locul meu:

— Nu poate să mă lase singură în seara asta. Sunt minoră și mă pregătesc să consum o grămadă de alcool în următoarele ore și, poate, o substanță ilegală. Dacă rămâne la tine, cine o să-mi țină capul, dimineață, când o să vomit?

Chris ridică din umeri.

— Nu știi. Jonah, poate?

Jenny izbucnește în râs.

— Părinții lui sunt stricți și vor să ajungă acasă la miezul nopții. Doar știi asta.

— Jonah tocmai a absolvit liceul, zice Chris, vorbind de parcă prietenul lui nu ar sta pe locul șoferului și nu i-ar auzi fiecare cuvânt. Ar trebui să fie bărbat și, măcar o dată, să petreacă noaptea în altă parte decât acasă.

Jonah oprește mașina în parcare a unei benzinării.

— Are careva nevoie de ceva? ne întreabă el, ignorând conversația în plină desfășurare, al cărei subiect e chiar el.

— Intru și eu. O să-ncerc să cumpăr niște bere, anunță Chris.

Mă bufnește râsul.

— Pari de optsprezece ani toată ziua. N-or să-ți vândă bere.

Chris îmi rânjește. Cred că mi-a luat remarca drept o provocare. Coboară din mașină și intră în benzinărie, în timp ce Jonah alimentează cu benzină. Mă întind, deschid torpedoul și iau o bomboană Jolly Ranchers cu aromă de pepene roșu. Jonah lasă mereu în pungă bomboanele cu gust de pepene roșu. Aroma asta e cea mai bună. Nu pricep cum de cineva poate să o deteste, dar lui Jonah nu îi place.

Jenny își desfăce centura de siguranță și se mută pe bancheta din spate. Își strecoară picioarele sub ea și se întoarce cu fața spre mine. În ochi are o scânteie poznașă.

— Cred că în noaptea asta o să fac sex cu Jonah, mă anunță ea.

Pentru prima dată după mult timp, îmi simt pieptul plin. Dar nu e o senzație plăcută. Parcă m-am scufundat într-o apă măloasă.

— Abia ai împlinit șaisprezece ani, îi reamintesc eu.

— Și tu aveai tot atât când ai făcut sex cu Chris pentru prima oară.

— Așa-i, dar noi eram împreună de mai mult de două luni. Încă regret că am făcut-o. M-a durut ca naiba, a durat puțin mai mult de un minut, iar Chris duhnea a tequila.

Tac o clipă. Dau impresia că tocmai am insultat abilitățile erotice ale iubitelui meu, așa că mă grăbesc să adaug:

— După aia, a devenit mai priceput la sex.

Jenny chicotește, se sprijină de spătarul banchetei și subliniază:

— Mi se pare lăudabil că am rezistat două luni fără să mă culc cu el.

Îmi vine să râd. Două luni e un fleac. Aș prefera ca sora mea să mai aștepte un an. Sau cinci.

Nu îmi pot explica de ce ideea asta nu îmi place deloc. La urma urmei, Jenny are dreptate. Eram mai mică decât ea când mi-am început viața sexuală. În plus, dacă vrea să își piardă virginitatea cu vreun băiat, atunci măcar să fie unul de treabă. Jonah nu a încercat niciodată să profite de sora mea mai mică. Deși se cunoșteau de un an întreg, el i-a făcut avansuri abia după ce Jenny a împlinit șaisprezece ani. Pentru ea a fost frustrant, dar alegerea asta m-a făcut să îl respect.

Oftez.

— Jenny, îți pierzi virginitatea o singură dată în viață. Nu vreau să ți se întâmple în timp ce ești beată, într-o casă străină. Nu vreau să o faci în patul altcuiva.

Jenny pare să îmi cântărească spusele.

— Atunci, am putea face sex în mașina lui.

Deși nu e amuzant, izbucnesc în râs. Știu că mă ia peste picior. Exact așa mi-am pierdut eu virginitatea cu Chris: în Audiul tatălui său, înghesuiți pe bancheta din spate. A fost absolut ordinar și stânjenitor. Cu toate că după aia partidele noastre de sex au devenit din ce în ce mai reușite, mi-ar fi plăcut să ne putem aminti cu mai multă plăcere de momentul ăla.

Nu vreau să vorbesc despre chestia asta. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ea. E greu să fiu cea mai bună prietenă a surorii mele; îmi doresc să mă bucur că o să facă sex pentru prima dată și aș vrea să îmi povestească totul, dar, în același timp, vreau să o protejez, ca să nu facă aceleași greșeli pe care le-am făcut eu. Vreau să îi fie bine.

Mă uit la ea cu toată sinceritatea de care sunt în stare și mă străduiesc să nu adopt un ton prea părintesc.

— Dacă se întâmplă în noaptea asta, măcar ai grijă să fii trează.

Auzindu-mi sfatul, Jenny dă ochii peste cap și se mută pe locul din față exact în clipa când Jonah deschide portiera.

S-a întors și Chris. *Fără* bere. Trânțește portiera din dreptul lui și își încrucișează brațele la piept, îmbufnat.

— Ce mă enervează că am o față de copil!

Râd și îi mângâi obrazul.

— Mie îmi place fața ta de copil.

Îmi surâde. Se apleacă și mă sărută, dar în secunda următoare se retrage și lovește ușor scaunul lui Jonah.

— Încearcă tu să faci rost de bere! își roagă el prietenul.

Chris scoate câteva bancnote din buzunar și i le întinde lui Jonah.

Jonah întreabă:

— N-o să fie destulă băutura la petrecere?

— E cea mai mare petrecere de absolvire a anului. Toți elevii de a douăsprezecea o să fie acolo, și cu toții suntem minori. Avem nevoie de toate întăririle disponibile.

Jonah ia banii, fără tragere de inimă, și coboară iar. Chris mă sărută încă o dată, de data asta folosindu-și limba. Pe urmă se retrage și cere să știe:

— Ce ai în gură?

Strivesc bomboana între dinți.

— O bomboană.

— Vreau și eu, zice Chris, apoi își apropie din nou buzele de ale mele.

Jenny exclamă agasată:

— Încetați! Aud cum vă mozoliți.

Chris se retrage cu un rânjet. A reușit să îmi șterpelească din gură o bucată de bomboană. Își pune centura de siguranță și spune:

— Am absolvit liceul acum șase săptămâni. Cine naiba organizează o petrecere de absolvire la o lună și jumătate după absolvire? Nu că m-aș plânge. Dar pur și simplu nu mai are niciun haz.

— Nu au trecut șase săptămâni, îl contrazic eu. Doar patru.

— Ba sunt șase. Azi e unsprezece iulie.

Șase săptămâni?

Fiecare mușchi mi se încordează. Încerc să îmi ascund neliniștea. Reacția mea e involuntară. Nu mă pot împotrivi. Înțepenesc complet.

Nu se poate să fi trecut șase săptămâni.

În cazul ăsta... înseamnă că ciclul mi-a întârziat cu două săptămâni.

Rahat, rahat, rahat!

Portbagajul mașinii se deschide brusc. Eu și Chris ne răsucim spre lunetă. Jonah închide portbagajul și se apropie de portieră. Când urcă la volan, are o expresie satisfăcută.

— Drăcia dracului! mârâie Chris, clătînând din cap. Vânătoarea nici măcar nu a cerut să-ți vadă cartea de identitate, nu-i așa?

Jonah pornește motorul și iese din parcare.

— Amice, e o chestiune de încredere în sine, declară el, apoi întinde un braț și o ia de mână pe Jenny.

Eu mă uit pe geam. În vreme ce număr, în gând, zilele de la ultimul meu ciclu, stomacul mi se strânge ghem. Îmi simt palmele asudate, inima îmi bubuie în piept. Nu m-am gândit deloc la treaba asta. Știu că ciclul meu s-a suprapus cu absolvirea, fiindcă Chris a fost bosumflat că nu puteam face sex. Crezând că a trecut abia o lună de atunci, mă așteptam să-mi vină din zi în zi. Noi patru am fost atât de ocupați în timpul ăsta făcând practic nimic, încât nu mi-a stat deloc mintea la ciclu.

Douăsprezece zile. Ciclul meu a întârziat cu douăsprezece zile.

.....

Toată noaptea, la petrecere, numai la asta m-am gândit. Tare aş vrea să împrumut mașina lui Jonah, să mă duc la o farmacie non-stop și să cumpăr un test de sarcină, dar asta i-ar atrage atenția. Ar începe să pună întrebări. În plus, Jenny și Chris ar observa că am plecat de la petrecere. Prin urmare, sunt nevoită să stau în casa asta, unde muzica răsună atât de tare, încât îi simt vibrațiile în oase. Locul e plin de trupuri asudate, deci nu am unde să mă refugiez. Mi-e frică să beau alcool pentru că, dacă sunt însărcinată, habar nu am ce efect ar putea avea asupra sarcinii. Până acum nu m-am prea gândit la sarcină, așa că nu știu ce cantitate de alcool poate vătăma fătul. Nu vreau să risc.

Nu îmi vine să cred.

— Morgan!

Chris mă strigă din celălalt capăt al camerei. S-a cocoțat pe o masă. Lângă el, pe o altă masă, stă un alt tip. Joacă un

joc: amândoi stau într-un picior și beau *shot-uri*, până când unul dintre ei își pierde echilibrul și cade. E jocul de petrecere preferat al lui Chris, iar mie nu îmi place deloc să fiu în preajma lui când îl joacă, dar n-am ce face, fiindcă m-a chemat lângă el. Dintr-odată, băiatul necunoscut cade și Chris ridică un pumn în aer, în semn de victorie. Când ajung la el, sare de pe masă. Mă cuprinde cu un braț și mă trage aproape.

— Ești plecticoasă, îmi zice el, după care îmi duce la buze paharul lui. Bea și înveselește-te!

Dau paharul laoparte.

— Eu conduc în seara asta. Nu vreau să beau.

— Ba nu. Jonah conduce, deci e OK. Poți bea.

Chris îmi întinde iar paharul, iar eu îl dau din nou laoparte. Decid să îi spun o minciună.

— Jonah vrea să bea ceva, așa că m-am oferit să conduc eu.

Chris se uită de jur împrejur și ochii i se opresc asupra unei persoane aflate în apropiere. Mă uit și eu într-acolo. Îl văd pe Jonah. Stă așezat pe canapea, lângă Jenny, care și-a ridicat picioarele în poala lui.

— Tu o să fii șoferul la noapte, nu? îl întreabă Chris.

Înainte de a răspunde, Jonah se uită la mine. Avem un schimb de priviri. Jonah vede expresia mea rugătoare și își dă seama de ceea ce vreau să îi spună lui Chris.

Curios, Jonah își apleacă ușor capul într-o parte, apoi răspunde:

— Nu. Am de gând să mă îmbăt.

Chris e dezamăgit.

— Bine. Atunci, o să mă distrez singur.

Deși mă străduiesc să nu mă las afectată, mi-e greu să nu mă simt jignită de cuvintele lui.

— Adică nu sunt distractivă când nu beau?

— Ba da, dar o plac mai mult pe Morgan când e matoală.

Uau! Vorbele lui mă întristează. Dar e deja beat bine, așa că, pentru moment, o să îi trec cu vederea jignirea. Nu am chef să mă cert cu el. Acum am preocupări mai importante.

— Morgan n-o să fie matoală în seara asta, așa că ai face bine să găsești pe altcineva cu care să te distrezi, îi spun eu.

Imediat, cineva îl înșfacă pe Chris de brațe și îl saltă iar pe masă.

— Vrem remiză! strigă cineva.

Cum nivelul meu de trezie nu mai e în atenția lui Chris, profit de ocazie și las în urmă zgomotul, mulțimea invitațiilor. Când ies pe ușa din spate, mă întâmpină aerul proaspăt. Pe marginea piscinei văd un scaun gol. Chiar dacă în apă e un cuplu care sunt aproape sigură că desfășoară o activitate considerată neigienică pentru o piscină, tot mă simt mai bine aici decât înăuntru. Îmi întorc scaunul așa încât să nu îi pot vedea, mă sprijin de spătar și închid ochii. În următoarele minute, fac eforturi să nu mă gândesc prea mult la eventualele simptome de sarcină pe care e posibil să le fi avut luna asta.

Nu apuc să meditez la impactul pe care situația asta l-ar putea avea asupra viitorului meu, fiindcă aud cum, în spatele meu, cineva își trage un scaun. Nu vreau să deschid ochii și să văd cine e. În clipa asta, nu vreau să am de-a face cu Chris și cu faptul că e beat. Nu aș putea să o suport nici pe Jenny, care în seara asta a combinat sprițul cu marijuana.

— Ești bine?

Oftez ușurată auzind vocea lui Jonah. Deschid ochii și zâmbesc.

— Da. Sunt OK.

După expresia lui, îmi dau seama că nu mă crede, însă în niciun caz nu o să îi spun lui Jonah că mi-a întârziat ciclul. În primul rând, nu îl privește. În al doilea rând, nici măcar nu știu sigur dacă sunt însărcinată. În al treilea rând, dacă sunt însărcinată, Chris va fi prima persoană pe care o voi anunța.

— Mersi că l-ai mințit pe Chris pentru mine. Pur și simplu n-am chef să beau alcool în seara asta.

Jonah dă înțelegător din cap și îmi întinde un pahar de plastic, de unică folosință. Bag de seamă că a adus două pahare.

— E suc, îmi spune el. Am găsit o sticlă rătăcită într-o ladă frigorifică.

Iau o gură de suc și mă reazem de scaun. Oricum, sucul are un gust mult mai bun decât alcoolul.

— Unde-i Jenny?

Jonah face un gest către casă.

— Pe o masă. Bea *shot*-uri. N-am mai suportat să o văd în halul ăsta.

— Urăsc jocul ăla! declar eu, cu un geamăt de exasperare.

Jonah râde și întreabă:

— Cum de noi doi ne-am cuplat cu persoane care sunt exact opusul nostru?

— Știi ce se zice: opusurile se atrag.

Jonah dă din umeri. Gestul lui mi se pare ciudat. Mă fixează o clipă, după care se uită în altă parte și spune: